

Iggaühhel on omma kerre,
 Kandwad riet omma selgas,
 Regi neist ei seisa nälgas,
 Mis sa teit pead järke waatma,
 Omma arro peäle saatma!
 Kui sa lambad sandist södad,
 Lautas pallawusses kedad,
 Siis sa sure hädda nääd,
 Kui sa holetumaks jääd! —
 Kust sa siis need willad wöttad,
 Kui sa lammast ennast fattad?

Wassikast nüüd olled sa,
 Mõnmed sannad kuulnud ka:
 On so lehmad peetud heast,
 Siis sa moistad isse peast
 Et naad ommal aial kandwad
 Pima, woid sull' rohkest andwad.

Messilastest.

Et tallorahwas, kes messilast ei piddamad, sedda kül ei tahha sallida, et neist lomokeiist arwawalkkult rägitaakse, kirjutakse ja trükkitaakse, waid se peaks ikka sallamahti ja nenda nelja silma al ollema, sest et surem hull neid aina kuntsidega arwawad piddada woiwad, se on nüüd

tössi! Agga wennad! Kes on meile hobbused, härjad, lehmad ja muud lomad annud, sesamma on ka messilasted annud ja meid tenima pannud, et meie nende waewast peame kaeso sama. Mõda läinud aastail on jo ni mõnni mees arro sanud, et kuntsid ka ühtegi ei aitnud, et nemmad kül tempude teggemistega rohkest ennast kullutasid ehk maksid!

Aastal 1864 olli wägga märg aeg, kus liinud agga ühyhe kuu aega, keige sui sees, woi sid tööd teha ja piddid selle warraga 11 kuud läbbi sama, senolli neile woimata, ja sellepärast surrid ka paljo neid ärra, ja isseärranes neil, kes mitte õppetusse järrele ei teinud. Mõnnel ei ollegi sedda ramatud: „Põllomehhe aita“, kust temma siis ka middagi teab? Mõnnel on kül ramat, agga ei moista luggeda; teisel on se wigga, et ta keif nenda ei te, kuidas firjas seisab, teeb kül ühte ja jättab teist teggematta, ja nenda tulleb temmale saggedaeste kahjo!

Mõnni ei pea jälle ramatuiist egga targemast õppetusest luggo, waid teeb nenda, kuidas wannemad ja wannematte wannemad ees teinud, et ennast õnneandjatte kätte üksi uskuwad ja